

Håndboldtur til Berlin

Malene Breinbjerg

D. 22.-25. April var vi 8 piger og 3 trænere der drog til Berlin. Da sidste års tur var en succes, var det oplagt at håndboldturen i påsken gik hertil igen.

Kl. 6 fredag morgen, stod vi med søvn i øjenkrogene klar til at drage mod Berlin. Vi havde 9 timer i bus foran os, og vi blev ledsaget af et fodboldhold fra Skovbakken og et andet håndboldhold fra Brabrand. Pigerne fra Brabrand havde dog ikke forstået princippet med at sove i bussen, hvilket gjorde, at vi heller ikke fik lov til det.

Turen derned gik stille og roligt, men der var lang tid til at vi skulle spille første kamp.

Da vi ankom til Hotel Columbus, som vi også boede på sidste år, fik vi os noget at spise og besluttede så at tage ind til Alexanderplatz og se om det stadig var ligeså hyggeligt, som det var sidste år. Det var det. Vi fik en enkelt for at hilse på Berlin og derefter hjem til hotellet og på hovedet i seng.

Lørdag havde vi planlagt at tage rundt i Berlin og se en masse. Vi havde først kampe over middag, så der var god tid til at lege turister i storbyen. Vi var inde og se Brandenburger Tor, det sidste af Berlinmuren og en masse andet.

En af vores trænere, Bjarne Nygaard, havde fødselsdag lørdag og vi købte ham det fineste honninghjerte vi nu kunne finde. Tusind gange tillykke med fødselsdagen igen, Bjarne.

Vejret var helt fantastisk, men håndbold skulle nu spilles indendørs og i vores første kamp, skulle vi spille mod et dansk hold fra Hvidovre. Stævnet var uden harpiks og da vi har spillet med harpiks siden vi var u16-spillere, var dette noget af en omvæltning for os. Heldigvis var Hvidovre også vant til at spille med harpiks, så der var ikke nogen egentlig klasseforskel at få øje på. Kampene til stævnet varede heller ikke længere tid end 1 x 25 minutter, hvor begge hold var vant til 2 x 30.

Derfor var vi også meget spændte på at spille kampen, da spillestilen var nogenlunde den samme. Vi trak turneringens første kamp i land med en sejr på 7-4.

Da første sejr var i hus, fik vi blod på tanden, og vi begyndte allerede her at drømme om at gå hele vejen. Sidste år endte vi på en 5. plads, og vi var fast besluttede på, at det skulle blive bedre i år. Næste kamp vi skulle spille, var mod et tysk hold. De var hurtige og spillede godt håndbold, og var vant til ikke at spille med harpiks, så allerede her havde de en fordel. Endnu engang viste vi vores værd ved at vinde 11-8. Vores første landskamp var vundet! Den tredje kamp lørdag var den sværeste, set med spillernes øjne. De var nogle store, tyske piger der igen havde fordel ved ikke at spille med harpiks til daglig. De skød rigtig godt, og var noget større end alle os fra Grenå. For tredje gang den dag, vandt vi, men sejren var en kneben 8-7-sejr. Derefter tog vi glade og tilfredse hjem til hotellet, hvor vi tømte restauranten for mad og dernæst op på værelset og spise flødeboller, kage og få fyldt vores fedtdepoter op igen.

Turneringen var således sat sammen, at nummer 1 og 2 i puljen, skulle spille finalekampen, og da vi havde vundet alle tre kampe lørdag, var vi sikret mindst en 2. plads i puljen – nu skulle det bare afgøres om vi skulle bliver 1'ere eller 2'ere i puljen.

Vi levede lige lovlig højt på vores tre sejre fra dagen forinden, og dette resulterede i en elendig start på fjerde kamp, hvor ingenting flaskede sig for os. Alligevel formåede vi at indhente modstanderne og spille uafgjort med et halvt minut igen. Selvfølgelig skulle kampen gøres så spændende som overhovedet muligt. Vi endte med at spille uafgjort 5-5, og endte derved som 1'ere i puljen. Vores trofaste buschauffør, Jens Erik, jublede sammen med os, da han kørte os videre til Sports Forum

hvor finalen skulle spilles. Vi var rigtig spændte og var indstillede på at gå hele vejen og tage 1. pladsen med hjem til Danmark.

Finalen skulle spilles mod de store tyskere tidligere nævnt, som ellers havde rigtig godt styr på bolden. Heldigvis vinder David stadig over Goliat og nok var de store, men vi var hurtigere og tænkte mere over spillet. Derfor lykkedes det os at vinde mere eller mindre overbevisende med 8-5.

Det var præcis derfor vi kom til Berlin. For at vinde det hele! Og med 1. pladsen i hus, skulle man da være et skarn hvis man ikke tog et smut til Alexanderplatz og fejre sejren med Tysklands gode øl. Vi havde en plan, der omhandlede at gå rigtig sent i seng så vi kunne sove hele vejen hjem til Grenå. Men da vi fik besked om at være hjemme kl. 1 præcis, så var vi da nogle ordentlige, ansvarsfulde, unge piger, som selvfølgelig var tilbage på hotellet kl. 1 præcis. Hvis nu vi havde været som alle andre teenagere er, så var vi nok blevet ude lidt længere og tænkt over hvor dybt tre mænd i deres bedste alder sover og hvor højt specielt én af dem kunne snorke. Men sådan er vi jo ikke.

Mandag morgen stod vi op friske og udhvilede og gjorde os klar til at tage hjem. Vi kørte fra Berlin kl. 8 om morgenen, og havde lidt mere held med at sove i bussen denne gang.

Vi var de sidste til at blive sat af bussen, men det gjorde ingenting. Det er både dejligt og trist at komme hjem fra en tur med håndboldholdet. Man er glad for at være hjemme ved familien og hverdagen igen, men samtidig er det utrolig kedeligt at der er ikke mere er nogle omkring sig at dele ens oplevelser med.

Men jeg kan alligevel godt lide den følelse. Det viser at turen har været rigtig god. Og det var den. Som altid har vi alle hygget os og fået spillet noget godt håndbold. Trods ingen harpiks, vandt vi stævnet og det viser vores kampejst og vilje. Dette viser også at vi kan få spillet til at flyde uanset modstand. Dem der var med til at vinde stævnet og gøre Berlin et usikkert sted at være i påsken, var Anne Weje Larsen, Julie Smed, Naja Buus, Lea Sørensen, Josefine Fly, Andrea Bachmann, Caroline Christiansen og undertegnede Malene Breinbjerg. Tak til vores dygtige trænere Povl Emil Jespersen, Kim Bruun Nielsen og Bjarne Nygaard for at kunne holde 8 teenagepiger ud og få det til at se ud som om at de har nydt vores selskab, som vi har nydt deres. Vi vil til enhver tid tage med jer til Berlin eller et hvilket som helst andet stævne igen. Det kan I roligt regne med.